

ja neid, kes ei püüdnud liggimest rõõwlitte
ehk mõrtsukatte käest peasta, pandi ka sur-
ma. Abbiellorikkujä mehele lödi tuhhat
witsahopi selga; abbiello rikkuja naese nin-
na leigati otsast ärra. Sedda isä, kes
omma last olli tapnud, sunniti lapse kehha
3 päwa ja 3 ööd ühtepuhko kaenas känd-
ma, et omma süddame halledus ning häbbi
piddiwad temmale keigefibbedamaks nuht-
lejaks sama. Omma Ma ärraandjale lei-
gati keel suust, ja walikrahha teggiäle raiuti
käed otsast ärra; nendasammoti tehti ka
nendega, kes teise innimesse käkirjaga
pettust teggiwad. Wäejooksjad ja muud
weddelejad, kes omma maalt reddusse läi-
nud, arwati autä meeste arrusse, egga põl-
band nemmad eennam ei kuhhegi ammetisse.
Wõllandikud piddiwad omma isä woi-
tud surnokehha wõllauskujale pandiks pan-
nema; ning kes sedda lunnastamatta jäz-
tis, nisuggust ei olnud mitte lubba, kui
isse ärrasurri, auuga mahhamatta.

Ka nende ellowisidest tulles monda kitta,
agga ühtteist ka laidata. Rahwas olli
kül tõteggia, helde süddamega, ja löbbusa
sannaga; agga kiitsid ülleliga omma Ma
au ja põlgasid keik muud rahwast. Et
neid nende ussoõppetus lia waljussega ke-
las ilmalikkuid laulusid laulmast, tantsi-
mast ja mängimast, sest siis ollid enna-
miste furwanäolissed. — Lapsed käisid
maast maddalast kolis ja õppisid preestide
suust ussoõppetust ja muud, mis weel tar-
wis, et innimenne woiks omma ello Zum-
mala tahtmissä järrel, omma ennese heaks
ja liggimesse kassuks aiada. Õppetati neid
lapsest sadik ommad wannemad ja wanno
innimesi auustama; heateggiattele tanno-
meelt näitma ja liggimessega rahho sees
ellama; sunniti ka tõle, egga antud neile
õrna roga ehk maiussid süä. Seddagi ei
woi mitte järsko põlwatumaks laidata, et
omma maad wägga armastasid, ja wan-
nad õppind wisid ja Ma pruki heaks kiit-
sid. Sest agga ollid laido wäärt, et ei